

Prelato laiškas (2009 m. kovas)

Krikščionių malda yra „širdžių simfonija“. Šio mėnesio laiške, įkvėptas minėtos Benedikto XVI frazės, Mons. Echevarria kalba apie vieningos maldos galią ir grožį.

2009-03-25

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Prasidėjo Gavėnios laikotarpis, kurį būtinai turime išgyventi visa širdimi trokšdami atsiversti. Bažnyčia

pataria besiruošiantiems Velykoms ypatingą dėmesį skirti maldai, atgailos dvasiai bei dosnumo darbams ir tvirtai nusiteikti, kad ši Gavėnia būtų kitokia nei kitos. Todėl stenkimės giliai išgyventi šias savaites, kiekvienas kiek galėdamas labiau atsiliepti į gausius Šventosios Dvasios įkvėpimus.

Kaip puikiai žinote, Šventasis Tėvas šiomis dienomis pertraukia savo įprastinę veiklą, kad galėtų daugiau laiko skirti maldai dvasinėse rekolekcijose. Šis Romos Kurijos paprotys mums padeda karščiau melstis už Popiežių, kuris, be to, kovo 19 dieną švenčia savo šventojo vardo dieną. Dvasiškai Jį lydėsime ir kovo 17–23 d. kelionėje į Kamerūną ir Angolą. Taip išpildysime prašymą, su kuriuo Jis neseniai kreipėsi į katalikus Šventojo Petro Sosto šventės proga. „**Ši šventė, – sakė Jis, – man yra proga jūsų paprašyti, kad mane lydėtumėte savo**

maldomis, jog pajėgčiau nešti šią didelę atsakomybės našą, kurią man, šventojo Petro įpėdiniui, patikėjo dieviškoji Apvaizda. Prašykime pagalbos Mergele, kurią vakar čia, Romoje, minėjome gražaus pavadinimo – Pasitikėjimo Mergelės švente. Prašykime Jos kad ir mums padėtų atsidavusia siela įžengti į Gavėnios laikotarpį(...). Teatveria Marija mūsų širdis, kad galėtume atsiversti ir nuolankiai klausytis Dievo Žodžio“ [1].

Mane sujaudino šis bendras Tėvo kreipimasis į savo sūnus ir dukteris, kaip kadaise, beveik prieš ketverius metus, jis kreipėsi Šventojo Petro bazilikoje, ką tik išrinktas Popiežiumi. Šventojo Juozapo, visuotinės Bažnyčios globėjo [2], šventė yra dar viena proga melstis už Bažnyčią ir Popiežių. Jonas Paulius II prieš kelerius metus sakė, kad „**Bažnyčios Tėvai, įkvėpti Evangelijos, pabrėžė, jog šventasis**

Juozapas, su meile globojęs Mariją ir džiaugsmingai auklėjęs Jėzų Kristų (plg. Šv. Ireneo, Prieš pagonis, IV, 23, 1), taip pat globoja ir saugo Jo mistinį Kūną, Bažnyčią, kurios svarbiausias asmuo ir pavyzdys yra Švenčiausioji Mergelė“ [3].

Prisiminkime Viešpaties pažadą: *„Jeigu du iš jūsų susitars žemėje prašyti bet kokio dalyko, jiems mano dangiškasis Tėvas jį suteiks“* [4]. Taigi prašydami laikykimės drauge, išsirikiavę *„kaip kariuomenė su vėliavomis“* [5], pasiruošę taikos ir džiaugsmo mūšiui.

Aptardamas paminėtas Evangelijos eilutes, Benediktas XVI sako, kad **„evangelisto vartojamas veiksmazodis „susitars“ yra tarsi širdžių simfonija. Ji kyla į Dievo širdį. Svarbu melstis vieningai, kad maldą išgirstų dangiškasis Tėvas“** [6]. Ir toliau būkime ištikimi

Popiežiui ir Jo intencijoms, nes šitaip priartėsime prie Kristaus, o su Juo per Šventąją Dvasią malda sėkmingai pasieks Dievą Tėvą.

Svarbiausia Bažnyčioje yra vienybė su regimąja Mistinio Kūno Galva. Apaštalų darbuose rasime labai iškalbingą pavyzdį: kai karalius Erodas šventąjį Petrą uždarė į kalėjimą, norėdamas nužudyti, „*Bažnyčia nepaliaujamai meldėsi už jį Dievui*“ [7]. Apaštalą išvadavo apsireiškęs Angelas.

Šventasis Paulius mums irgi duoda puikų vienybės su Galva pavyzdį. Jį ypač tinka prisiminti šiais šv. Pauliui skirtais metais, kaip šių dviejų šventųjų Apaštalų šventės liturgijos metu sakė Šventasis Tėvas.

Kalbėdamas apie įprastinį krikščionių ikonografijos įvaizdį, jūdviejų apsikabinimą, jis pabrėžė, kad „**Naujojo Testamento raštuose galime atsekti šio apsikabinimo,**

šios Dievo Žodžio skelbimo ir misijos vienybės, raidą. Viskas prasideda tada, kai šv. Paulius, praėjus trejiems metams nuo atsivertimo, keliauja į Jeruzalę „pasimatyti su Kefu“. Po keturiolikos metų jis vėl nukeliauja į Jeruzalę informuoti „įžymesnius asmenis“ apie savo paskelbiamą Evangeliją (...). Po susitikimo Jokūbas, Kefas ir Jonas jam paduoda ranką, taip patvirtindami juos siejančių vienybę Jėzaus Kristaus Evangelijoje (plg. Gal 2, 9). Nuostabus šio dvasinio apsikabinimo, kuris tvirtėja ir plinta nepaisant skirtingų charakterių ir veiklos, ženklas yra faktas, kad pirmojo šv. Petro laiško pabaigoje minimi bendražygiai Silvanas ir Morkus taip pat yra artimi šv. Pauliaus bendražygiai. Tie patys bendražygiai labai konkrečiai liudija vienintelės

**bažnyčios vienybę, didžiųjų
Apaštalų apsikabinimą“ [8].**

Šių dviejų Apaštalų kankinių
dalia Romoje yra pats didžiausias
Kristaus liudijimas. „Šventojo
Paulius troškimas vykti į Romą
visų pirma pabrėžia patį žodį
catholica. Šventojo Petro kelionė į
Romą, pasaulio tautų centrą,
labiausiai buvo įkvėpta žodžio
viena: jo užduotis buvo sukurti
catholica, žydų ir pagonių
Bažnyčios, visų tautų Bažnyčios,
vienybę. Tokia yra amžina šventojo
Pauliaus misija: kad Bažnyčia
niekada nesitapatintų tik su kuria
viena tauta, viena kultūra ar viena
šalimi. Kad Ji visada būtų visų
Bažnyčia. Kad Ji suvienytų
žmoniją, nepaisydama sienų, ir
šiam susiskaldžiusiam pasauliui
atneštų Dievo taiką, Jo vienijančios
meilės galią“ [9].

Paskutiniais savo žemiškojo gyvenimo metais šv. Chosemarija primygtinai ragino melstis, taisytis ir dėkoti, nes Dievo pagalbos netrūksta. Taip turime elgtis ir toliau: kupini optimizmo ir pasitikėjimo, „**nes** – kaip guodė mūsų Tėvas – *non est abbreviata manus Domini*, „*Viešpaties ranka nesutrumpėjo*“ (Iz 59, 1):

Dievas šiandien ne mažiau galingas nei kitais laikotarpiais, o Jo meilė žmonėms ne mažiau tikra [10]. Mes, krikščionys, savo malda ir atgaila, žmogiškai tobulai atliktu darbu turime susivienyti su altoriaus Auka. „***Jeį melsimės Viešpačiui, mums atsivers akys ir net įvykiuose, kurių kartais nesuprantame ir kurie mums sukelia skausmą ir ašarų, sugebėsime išvelgti Šventosios Dvasios veikimą***“ [11].

Kokia puiki proga yra kovo 19 d. mums, krikščionims, dar kartą pasiryžti žengti greta Jėzaus Kristaus,

atnaujinti savo atsidavimą
Viešpačiui, būti Jam atidiems kaip
šventasis Juozapas, savo gyvenimą
praleidęs šalia Jėzaus Nazarete!
Šitame maldos už Bažnyčią ir Romos
Pontifiką kontekste šią didžią šventę
mums geriau paminėti padės dar
kelių šv. Chosemarijos patarimų
apmąstymas.

1964 m. mūsų Tėvas pamokslavo:
**„Ginti Bažnyčią, daryti gera
sieloms, su Kristumi tapti
atpirkėjais, būti gerais Popiežiaus
vaikais, galiu nurodyti tik vieną
receptą: šventumą. Sakysite, kad
sunku. Taip, bet kartu ir lengva: jis
yra pasiekiamas ranka. Mes,
Kristaus atpirktos sielos, turime
vieną metą ir receptą ir vaistą:
užtenka norėti“** [12].

Baigiantis kovo mėnesiui prasideda
Didžioji Savaitė: liturginis mūsų
Viešpaties triumfo prieš mirtį, velnią
ir nuodėmę minėjimas. Niekada to

nepamirškime, ypač kai mus iš arti
paliečia išoriniai ir vidiniai
sunkumai, kuriems Dievas kartais
leidžia atsitikti. Nes Kristus **yra**
gyvas. Ši svarbi tiesa įprasmina
mūsų tikėjimą. Jėzus, kuris mirė
ant Kryžiaus, prisikėlė, nugalėjo
mirtį, tamsybių jėgas, skausmą ir
sielvartą (...). Kristus gyvas:
Kristus nėra asmuo, kuris
nugyveno, kurį laiką egzistavo ir
išėjo, palikdamas mums
prisiminimą ir puikių pavyzdžių.
Ne, Kristus gyvas. Jėzus yra
Emanuelis: Dievas su mumis. Jo
Prisikėlimas mums atskleidžia,
kad Dievas neapleido savo tautos.
„Ar gali moteris užmiršti savo kūdikį,
nepasigailėti savo sūnaus? Jei ji ir
užmirštų, tačiau Aš neužmirščiau
tavęs“ (Iz 49, 15),pažadėjo. Ir savo
pažadą ištesėjo. Dievas
tebesidžiaugia žmonių vaikais
(plg. Pat 8, 31)“ [13].

Visados prašykime šv. Chosemarijos pagalbos, taip pat ir kovo 28 d., jo iššventinimo į kunigus dieną.

Prašykime jo su mumis pasidalyti savo antgamtišku optimizmu, meile pasauliui, kad galėtume, vedami Dievo vaikų pasitikėjimo, visur skleisti **ši nuostabų meilės ir taikos mūši**, kuriam Viešpats mus subūrė.

Prisiminkime, kad mūsų Tėvas, kuris savo besąlygiška meile Viešpačiui ir Jo šventajai Bažnyčiai sukėlė nemažai prieštaraų, kartodavo, kad su niekuo nepalyginamas dieviškos vienybės džiaugsmas diena iš dienos puoselėdavo mintį, jog Kristus yra nugalėtojas ir kad krikščioniška žinia pasieks visus geros valios žmones: tapkime kupini pasitikėjimo, *quia Deus nobiscum est!*, nes Dievas už mus [14]. Prašykime pagalbos ir mylimiausiojo Don Alvaro, kuris 1994 m. kovo 23 d. kaip visada ramus išskeliavo į Dangų.

Vakar grįžau iš trumpos kelionės į
Budapeštą. Ten kaip ir kitose vietose
jau plinta Opus Dei dvasia, kaip jai ir
būdinga, atnešdama meilę Bažnyčiai,
Romos Pontifikui ir visoms sieloms.
Nuoširdžiai dėkokeime Dievui! Ši
vakarą pradėsiu rekolekcijas:
padėkite man, kaip ir aš kasdien
stengiuosi padėti jums visiems.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2009 m. kovo 1 d.

[1] Benediktas XVI, Žodžiai po
„Viešpaties Angelo“, 2009/02/22.

[2] Plg. Leonas XIII, *Enciklika*
„*Quamquam pluries*“, 1889/08/15.

[3] Jonas Paulius II, *Apaštalinis*
paragininimas „*Redemptoris Custos*“,
1989/08/15, nr. 1.

[4] Mt 18, 19.

[5] Gg 6, 4.

[6] Benediktas XVI, Šventojo Pauliaus atsivertimo šventės išvakarių homilija, 2006/01/25.

[7] Apd 12, 5.

[8] Benediktas XVI, Šventųjų Petro ir Pauliaus šventės homilija, 2008/06/29.

[9] Ten pat.

[10] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, nr. 130.

[11] Šv. Chosemarija, Homilija *Ištikimybė Bažnyčiai*, 1972/06/04.

[12] Šv. Chosemarija, *Apmąstymų užrašai*, 1964/05/28.

[13] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, nr. 102.

[14] Plg. Rom 8, 31.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-
laiskas-2009-m-kovas/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2009-m-kovas/) (2025-08-05)